

Talmud Navigator										
א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
מאן דאמר										
מימרא										
כ:	◊	■							ואיכא דמתני לה אהא:	המשכיר בית לחברו ונתנגע, אף על פי שחלטו כהן - אומר לו הרי שלך לפניך, נתצו - חייב להעמיד לו בית, הקדישו הדר בו מעלה שכר להקדש.
כא:		ז								הקדישו הדר בו, היכי מצי מקדיש לה? (ויקרא כ"ז) איש כי יקדיש ביתו קדש אמר רחמנא, מה ביתו ברשותו אף כל ברשותו
כא:	◊		!							הכי קאמר: הקדישו משכיר, הדר בו מעלה שכר להקדש.
כא:			ז							הקדישו משכיר, היכי דייך ביה? במעילה קא? ותו, מעלה שכר להקדש, כיון דמעל ביה נפיק ל' שכר לחולין
כא:	◊			!						דאמר: לכשיבא שכרו יקדש.
כא:			ז							והא אין אדם מקדיש דבר שלא בא לעולם
כא:										הא מגיל? ר"מ היא
כא:	◊				!	■			דאמר: [ר"מ]	אדם מקדיש דבר שלא בא לעולם.
כא:					ז				איכא דאמרי: אמר ליה רב פפא לאביו, ואמרי לה רמי בר חמא לרב	כמאן? כר"מ, דאמר: אדם מקדיש דבר שלא בא לעולם
כא:						!			אמר ליה: [אביו/רב חסדא]	ואלא כמאן?
כא:	■									חייבי ערכין - ממשכנין אותן
כא:	■									חייבי חטאות ואשמות - אין ממשכנין אותן
כא:	■									חייבי עולות ושלמים - ממשכנין אותן, אע"פ שאין מתכפר לו עד שיתרצה, שנאמר: (ויקרא א') לרצונו, כופין אותו עד שיאמר רוצה אני.
כא:	■									וכן אתה אומר בגיט' נשים, כופין אותו עד שיאמר רוצה אני.
כא:	◊	■							רב פפא:	פעמים שחייבי חטאות ממשכנין אותן, חייבי עולות אין ממשכנין אותן:
כא:	◊	■								חייבי חטאות ממשכנין אותן בחטאת נזיר, דכין דאמר מר: אם גילה על אחד משלתן - יצא, ואם נזרק עליו אחד מן הדמים - הותר הנזיר לשותות יין וליטמא למתים, פשע בה ולא מייתי
כא:	◊	■								חייבי עולות אין ממשכנין אותן - בעולת יולדת.
כא:		ז								מאי ניהו? דאקדמיה קרא
כא:	◊	ז	■						והאמר רבא:	למקראה הקדימה הכתוב
כא:	◊	■								אלא בעולת מצורע
כא:		■	■						דתניא, רבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקה:	כשם שחטאתו ואשמו עיכבתו, כך עולתו עיכבתו.
כא:	■									ואף על פי שאין מתכפר לו עד שיתרצה.
כא:		■							ת"ר:	(ויקרא א') יקריב אותו - מלמד שכופין אותו, יכול בעל כרחו? ת"ל: לרצונו, הא כיצד? כופין אותו עד שיאמר רוצה אני.
כא:	◊	■	◆						שמואל:	עולה צריכה דעת, שנאמר: לרצונו.
כא:		ז								מאי קמ"ל?
כא:		ז	■						תנינא:	אף על פי שאין מתכפר לו עד שיתרצה, שנאמר: לרצונו.
כא:	◊		!							לא צריכא דפריש ליה חבריה, מהו דתימא: כי בעינן דעת - מדידה, אבל מדחבריה לא, קמ"ל: זימנין דלא ניחא ליה דליכפר במידי דלא דידיה.
כא:	◊	ז	■						מיתיבי:	חטאתו ואשמו של פלוני עלי, לדעת - יצא, שלא לדעת - לא יצא עולתו ושלמיו של פלוני עלי, בין לדעת בין שלא לדעת - יצא
כא:	◊		!	◆					אמר לך שמואל:	כי תניא ההיא בשעת כפרה, דאירצי בשעת הפרשה, כי קאמינא אנא - בשעת הפרשה.

כא:																			ופליגא דעולא	
כא:																			דאמר עולא:	לא חילקו בין חטאת לעולה, אלא שחטאת צריכה דעת בשעת הפרשה, ועולה אין צריכה דעת בשעת הפרשה אבל בשעת כפרה, אידי ואידי לדעת - יצא, שלא לדעת - לא יצא.
כא:																			מיתיבי:	חטאתו ואשמו עולתו ושלמיו של פלוני עלי, לדעת - יצא, שלא לדעת - לא יצא
כא:																			!	שמואל מוקי לה בשעת הפרשה, עולא מוקי לה בשעת כפרה.
כא:																			רב פפא:	מתנייתא אהדי לא קשיין: הא בשעת כפרה, הא בשעת הפרשה, ולאמוראי נמי לא קשיא: שמואל מוקי קמייטא בשעת כפרה, בתרייתא בשעת הפרשה, עולא מוקי איפכא, אמוראי ודאי פליגי.
כא:																			ז	פשיטא
כא:																			!	מהו דתימא: מאי בשעת הפרשה דקאמר שמואל? אף בשעת הפרשה, ואע"ג דהך קמייטא תיובתיה, קמ"ל.
כא:																				וכן בגיט נשים כופין וכו'.
כא:																			רב ששת:	האי מאן דמסר מודעא אגיטא, מודעיה מודעא.
כא:																				פשיטא
כא:																			!	לא צריכא דעשויה ואירצי, מהו דתימא בטולי בטליה, קמ"ל, דא"כ ליתני עד שיתן, מאי עד שיאמר? עד דמבטל ליה למודעיה.
																				הדרן עלך האומר משקלי

ערכין-שום היתומים		Talmud Navigator									
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	כ
שום היתומים שלשים יום, ושום ההקדש ששים יום, ומכריזין בבקר ובערב.										■	מ
מאי שנא בבקר ובערב?										ז	ג
בשעת הוצאת פועלים ובשעת הכנסת פועלים בשעת הוצאת פועלים, דאיכא דניחא למיזבן, אמר להו לפועלים: איזילו סיירו לה ניהלי בשעת הכנסת פועלים, דנידכר דאמר להו: ניזיל נישילינהו.	רב יהודה אמר רב:								!	◇	כא:
שום היתומים שלשים יום, ושום ההקדש ששים יום, ומכריזין בבקר ובערב, בשעת הוצאת פועלים ובשעת הכנסת פועלים, אומר: שדה פלוני בסימניה ובמצריה כך היא יפה וכך היא שומא, כל הרוצה ליקח יבא ויקח על מנת ליתן לאשה בכתובתה ולבעל חוב בחובו.	תניא נמי הכי:					■	■			◇	כא:
למה לי למימר על מנת ליתן לאשה בכתובתה ולבעל חוב חובו?								ז			כא:
דאיכא דניחא ליה בבעל חוב דמיקל בזוזי, ואיכא דניחא ליה באשה דשקלה על יד על יד.									!	◇	כא: